

7. O întâlnire aducătoare de vindecare

Cum întâmpină Isus pe oameni – Eberhard Platte

7. O întâlnire aducătoare de vindecare

Cum Isus deschide ochii unui om

Luca 18.31-43; Marcu 10.46; Matei 20.29

„Și a fost că, pe când Se apropia El de Ierihon, un om ședea lângă drum, cerșind. Și, când a auzit mulțimea trecând, a întrebat ce să fie aceasta. Și i-au spus că trece Isus Nazarineanul” (Luca 18.35-37).

Asistența spirituală este osteneala de a aduce sufletul omenesc în legătură corectă cu Dumnezeu și să-l elibereze de toate celelalte legături – și de orbirea spirituală!

Telefonul sună: „Te rog, vino imediat! Nu mai pot rezista! Trebuie chiar astăzi să mă întorc la Dumnezeu, altfel voi merge în pierzare!” – „Dar, nu se poate, eu nu pot veni acum la tine, am casa plină cu oaspeți”, am replicat eu. Gunter este total deznădăjduit: „Dar, tu trebuie să vii! Nu știi ce să mă fac!” – Aceasta a avut loc după ce cu o zi înainte într-o discuție cu Gunter i s-a pus întrebarea dacă el știe unde va merge dacă în noaptea aceasta ar muri. Eu mă scuz la oaspeții mei. Un suflet omenesc este mai important decât o sărbătoare frumoasă. El locuiește la numai câteva străzi depărtare. Când el a deschis ușa casei am privit în ochii lui cuprinși de spaimă. Și după aceea mi-a relatat că el a auzit Evanghelia deja pe când era copil în ora de copii și în ora de tineret, însă după aceea a trăit o viață fără Dumnezeu. Acum la bătrânețea înaintată stă înaintea unei grămezi de cioburi ale vieții sale. „Întrebarea ta m-a zguduit, trezindu-mă. Știi că dacă mor în noaptea aceasta sunt pierdut pentru totdeauna!” – Când mai târziu ne-am ridicat de pe genunchi, a fost bucurie în cer pentru un păcătos care s-a pocăit!

Ultima șansă a orbului din Ierihon

Ai observat tu vreodată mai îndelungat pe un orb? În cadrul taberei noastre familiare anuale avem deseori doi orbi. Pentru copii este fascinant să observe pe cei doi cum se descurcă în mediul lor și se are impresia că ei „ar vedea cu urechile lor”. Am dus pe Jörg, unul din cei doi, în camera lui și l-am ajutat să se aranjeze. Când mi-am luat la revedere de la el, mi-a zis: „Nu uita să stingi lumina!” L-am întrebat: „Cum ai observat că eu am aprins lumina?” El mi-a răspuns: „Am auzit întrerupătorul de lumină, când tocmai am intrat în cameră!” ...

Pe timpul Domnului Isus nu erau mijloace de ajutorare pentru orbi, nu era școală pentru orbi și nu erau posibilități de pregătire profesională pentru ei, nu erau asociații ale orbilor și nu era scrierea în relief. Un orb putea contribui la subzistența lui numai dacă cerșea, în rest era dependent de ajutorul altora. Izraeliților li se cerea într-adevăr prin Lege să dea de pomană, însă pentru un cerșetor orb aceasta era o soartă grea. El era considerat ca fiind nefolositor și nu rareori într-o boală, într-un handicap sau într-un cusur corporal se vedea o pedeapsă a lui Dumnezeu pentru un păcat din propria viață sau din viața înaintașilor.

7. O întâlnire aducătoare de vindecare

Bartimeu – numele lui îl cunoaștem din locul paralel din Marcu 10.46 – șade în apropiere de intrarea în localitatea Ierihon, o localitate situată la altitudinea cea mai de jos din lume (la aproximativ 400 metri sub nivelul mării). Pe aici treceau mulți oameni. Toți iudeii, care voiau sau trebuiau să meargă din Galileea la Ierusalim, mergeau pe acest traseu. Aici Bartimeu afla multe despre întâmplările zilnice și spera să primească de pomană. Prin numele lui probabil părinții și-au dorit mai mult pentru el, decât el a avut parte până atunci în viață. *Bartimeu* înseamnă *fiul lui Timeu*, adică onorat sau stimat. În loc de aceasta probabil el a avut parte de ceva, care de fapt este notat profetic în Isaia 53 despre Mesia cel făgăduit: „*Și ei nu L-au prețuit!*” -

Însă acum el va întâlni pe Cel făgăduit! Și de asemenea el nu poate să bănuiască că aceasta este ultima posibilitate: căci Domnul Isus Se află pe drumul Său spre Ierusalim! El tocmai a luat pe ucenicii Lui deoparte și a încercat să-i pregătească pentru evenimentele care tocmai urmau să aibă loc. Însă ei nu au avut urechi pentru aceasta, aveau cu totul alte lucruri în cap (Luca 18.31-34)!

Nu este deseori și cu noi la fel: cât de des nu suntem receptivi când Domnul nostru vrea să ne explice ceva referitor la El Însuși. De regulă suntem preocupați numai cu noi înșine, ne întrebăm cum ne merge și nu avem nici un auz pentru dorințele Domnului. Ne vedem numai pe noi – și așa de puțin vedem pe Domnul și Mântuitorul nostru.

Însă El merge neclintit mai departe pe drumul Său. El este îndreptat cu gândurile Lui deja la marea lucrare, pe care El o va face pentru noi prin moartea Sa.

Însă aceasta înseamnă și: niciodată El nu va mai trece pe aici! Este singura șansă pentru orbul Bartimeu!

„Și, când a auzit mulțimea trecând, a întrebat ce să fie aceasta. Și i-au spus că trece Isus Nazarineanul” (Luca 18.36-37).

Ce s-o fi petrecut în el, când a auzit aceasta! Se pare că el a auzit mai înainte unele lucruri despre acest Isus din Nazaret, căci acum el își pune toată încrederea în El. El începe să strige: *„Isuse, Fiu al lui David, ai milă de mine!”* (Luca 18.38).

Bartimeu cunoaște starea lui de deplâns. El este orb, este sărac, și este dependent de milostenii. El are nevoie urgentă de ajutor. Dar cine ar putea să-l ajute? El știe despre Domnul Isus: El este Fiu al lui David! El știe, deci, că Domnul nostru este mai mult decât numai Fiu al lui Iosif din Nazaret, că El este mai mult decât Rabi din Galileea, că El este mai mult decât un tâmplar simplu: Fiu al lui David. Doamne Isuse, Tu ești Cel făgăduit, Cel care vine din rădăcina lui Isai, Tu ești Acela în care au sperat părinții noștri. Numai Tu îmi poți ajuta! Și așa strigă el din toată puterea trupului: *„Isuse, Fiu al lui David, ai milă de mine!”*

7. O întâlnire aducătoare de vindecare

Cum procedează Domnul Isus, cum câștigă El inima?

Într-o cântare se spune: „O, Mântuitorule nu trece, ascultă strigătul inimii!” – însă cei care mergeau înainte îl amenință, îl intimidază: „Ține-ți gura! Nu se poate înțelege ce spune Isus! Stai liniștit, tu deranjezi meditația! Este de neconceput cum se comportă acest cerșetor!”

Cât de des noi creștinii credincioși nu observăm când undeva un om este în nevoie lăuntrică, când în deznădejdea lui strigă după ajutor. Ne simțim deranjați în liniștea noastră, în simțămintele noastre evlavioase. Dacă ne vedem numai pe noi, nu avem vedere pentru alții.

Însă Bartimeu nu se lasă influențat! Aceasta este ultima mea șansă! Și el strigă și mai tare: „*Fiu al lui David, ai milă de mine!*” (Luca 18.39).

Ce bine este că Domnul nostru Se comportă cu totul altfel decât noi oamenii:

„*Și Isus, oprindu-Se, a poruncit să fie adus la El*” (Luca 18.40).

El întrerupe călătoria Sa la Ierusalim! El întrerupe predica Sa, pe care o ținea înaintea oamenilor. El Își ia timp pentru fiecare. Fiecare, care în nevoia lui strigă după ajutor, este mai important pentru El decât mulțimea poporului. Domnul nostru are alte priorități decât noi oamenii. Noi prețuim mulțimea care vine la serviciile divine și la evanghelizări; Domnul nostru vede pe fiecare individual. Și El se îndură de el.

El poruncește ca Bartimeu să fie adus la El. Aceasta este singura noastră misiune: să aducem oameni la Domnul Isus, pentru ca El să poată ajuta! Nu noi suntem cei care îi convertim pe oameni, care ajută pe oameni prin consilierea noastră spirituală, care alină nevoia oamenilor. Noi suntem numai slugi. Numai Domnul este Cel care Se îndură și poate ajuta!

„*Și, când s-a apropiat, l-a întrebat: «Ce vrei să-ți fac?»*” (Luca 18.41).

Noi ne-am putea întreba, de ce se informează Domnul despre dorința orbului? El, care știe toate, înainte ca să-L rugăm. Căci El ne cunoaște mult mai bine, cunoaște împrejurările noastre de viață și știe care este nevoia noastră. De ce totuși întrebă?

Nu ne întrebăm noi uneori: De ce să mă rog? El cunoaște gândurile noastre înainte ca noi să spunem ceva. Și cu toate acestea mereu devine clar în Cuvântul Său: Domnul Isus dorește să-I spunem dorințele noastre, ca noi să formulăm ceea ce avem în inimă – cu toate că El le cunoaște deja! Probabil aceasta se poate compara cu un tată, care știe foarte bine ce are nevoie copilul său, însă el se bucură când copilul lui vine plin de încredere cu rugămintea lui la el. Domnul nostru dorește părtașia cu noi. El dorește să audă din gura noastră care este nevoia noastră, care sunt problemele noastre.

7. O întâlnire aducătoare de vindecare

„Doamne, să văd!”, a răspuns Bartimeu fără prea multe cuvinte. El prezintă nevoia lui. Rugăciunea lui este de numai trei cuvinte, însă în aceste trei cuvinte se exprimă credința lui, încrederea lui, pe care el o are în Domnul Isus, Fiul lui David!

Cum rezolvă Domnul Isus acest „caz” Bartimeu?

Domnul nostru vede credința acestui orb! Și El nu poate tăcea la încrederea copilărească:

„*«Vezi! Credința ta te-a vindecat». Și îndată el a văzut și Îl urma, glorificându-L pe Dumnezeu. Și tot poporul, când a văzut acest lucru, l-a dat laudă lui Dumnezeu»* (Luca 18.42-43).

Imaginează-ți situația: Bartimeu vede deodată! El nu trebuie să-și adapteze încet ochii la lumină, el nu trebuie să poarte mai întâi ochelari de soare, el nu-și pune mâinile înaintea ochilor ca să-i umbrească. El poate imediat vedea clar! Și ce vede el prima dată? Pe Cel care stătea înaintea lui. Pe Cel care l-a vindecat! Pe Isus, Fiul lui David, Salvatorul și Mântuitorul lui.

Și care este reacția lui imediată? El Îl urmează! Da, aceasta este clar: unul care vede merge altfel decât un orb. Viața unui om, care a ajuns să vadă spiritual, se va deosebi vizibil de viața unui om care pescuiește în ape tulburi. Viața lui Bartimeu, care vede, are acum un țel, și acest țel se numește discipolat: „*El l-a urmat pe Isus!*”

Discipolat înseamnă să-L urmezi pe Isus! Friedrich von Bodelschwingh o spune așa: „Hristos nu stă înapoia noastră ca trecut al nostru, ci stă înaintea noastră ca speranță a noastră!”

Și discipolat înseamnă: să-L glorificăm pe Dumnezeu, să-L facem pe Dumnezeu mare prin viața noastră! Și această glorie a lui Dumnezeu este molipsitoare: „*Și tot poporul, când a văzut acest lucru, l-a dat laudă lui Dumnezeu»* (Luca 18.43). Consilierea spirituală are țelul de a glorifica pe Dumnezeu, de a-L face mare.

Ce pot eu învăța din aceasta pentru consilierea spirituală?

1. Ia-ți timp pentru cel care este în nevoi. Ia-ți timp pentru fiecare individual. Pentru Domnul Isus fiecare persoană individuală era mai importantă decât mulțimea poporului. El s-a oprit ca să-l ajute pe Bartimeu, cu toate că El era în călătorie spre Golgota și o mare mulțime de popor Îl înconjură.
2. Lasă-l pe partenerul tău de discuție să formuleze nevoia lui. Lasă-l să povestească ce îl preocupă și la ce se așteaptă. Și după aceea adu-l la Isus.
3. Deschide privirea spre Fiul lui Dumnezeu. Îndreaptă atenția spre Domnul, El cunoaște nevoia și știe cum poate ajuta.
4. Fă ca rezultatul unei discuții de consiliere spirituală să conducă pe cât posibil la lauda lui Dumnezeu, pentru ca în toate Dumnezeu să fie preamărit.

7. O întâlnire aducătoare de vindecare

5. Spune că cineva, care a ajuns să vadă, căruia i-a fost deschisă privirea spre Isus, va trăi altfel decât un „orb”.

Reține: Nevoia individuală este mai importantă decât mulțimea de popor.

© by Eberhard Platte

Tradus din: *Wie Jesus Menschen begegnet*, Christliche Verlagsgesellschaft Dillenburg,

Anul 2011, pag. 71-77.

Titlul original: *Eine heilsame Begegnung*

Internet: www.wachsen-im-glauben.de